

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y REDACCIO

LLIBRERIA ESPANYOLA.

Rambla del mitj, 20,

BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rs.

Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 15 "

Estranger. . . . . 18 "

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

FIRAS Y FESTAS.

Barcelona invitant á la Riera d' en Malla á que amenisi las festas ab algun ayguat.

DOS CARBONERS.

Tal es lo títol de una sarsuela, per cert de molt bona sombra, que's representa y s' aplaudeix continuament en lo popular y concurregut teatro del Tívoli.

Son autor ó arreglador—perque l' obra, segons sembla es francesa, encare que per nosaltres val tant un arreglo tan ben adequat á las nostras costums, com una obra original—son autor ó arreglador, repetesch, es D. Eduart Aulés, qu' en aixó de fer versos y deixá anar xistes com aquell qui no fá res, hi té la má trencada.

¿Volen que 'ls fassa dos quartos de l' argument? Escoltin.

**

Representa l' escena la Sala d' espera de Sant Gayetano.

Está plena de gent que s' impacienta. Per supuesto, com de costum tots han sigut citats á una hora dada, y un hora després encare no hi ha anat lo jutje. ¿Será que la justicia que té unas balansas tan finas per pesar los delictes, no té rellojje per medir lo temps, ni despertador per saltar del llit, quan está fent la mitjdiada?

Tot podria ser.

Lo cert es que tothom s' esclama ab l' agutzil. Es l' únich que ha arribat puntual, y es també l' únich que reb totas las encarregadas.

¡Pobre agutzil!

Avants prou l' hi lluhia 'l pèl, porque 'l paper sellat era barato, y ¡amigo! per una mica de res hi havia una citació. Are, ab aixó del impost de guerra y tota aquesta serie de camándulas que han establert los conservadors, la justicia costa un ull de la cara, y tant mateix es qüestió de mirarshi, avants de quedarse borni.

Bè's véu ab la gent que s' espera, que l' agutzil pescará ben pocas anguillas!

Un conductor del tramvia..... una marmanynera... bè'u diu ell: tots demócratas.. total ni un xavo.

**

Deixém apart lo pagés que 's pensa que Sant Gayetano es un hospital ahont hi té'l fill *desauciat*; y 'l pinxo que mes aviat qu' enmaranyarse ab un plet, se decideix á acabar á garrotadas las qüestions que té pendents ab un company.

Deixém al agutzil sense esmorsar, porque la seva dona l'hi envía com de costum una costella que put á llana á un' hora de distancia: deixémlo esclamant, tot tirantla de revés:—«Y després encare dirán que la justicia tot s' ho menjá!»

Deixémho tot, per fixarnos en los protagonistas de la sarsuela, en los carboners.

**

Son aquestos un home y una dona.

Ella ha plantat una botiga davant per davant de la qu' ell tenia establerta. Té bon pament, bona lúbia, bons modos, y per consegüent no l' hi faltan bons parroquians.

Ell está que trina, desde que ella se l' hi ha establert: no vent res, y com que l' home que pert lo seu, pert lo seny, comensan á trabarse de paraulas; de las paraulas passen als insults y dels insults á las obras. Vè qu' un dia empiat lo carboner clava una nata á la carbonera, y ¡plaf! ja la tenim armada.

Cap á Sant Gayetano falta gent.

**

Ab la cara bruta hi compareixen tots dos.

Allí durant una estona se las heuen: repeteixen l' escena de las paraulas y dels insults y no arriban á las bofetadas per respecte al local en que 's troban.

Dos homes bons que fan áli per millor explotar al próxim, se separan en apariencia y cada

un d' ells s' apodera de un dels carboners, ab l' intent de ampararlo quan arribi l' hora del judici.

Allí veuréu la mónica qu' emplean per ferlos arribar á malas, allargar la qüestió y treure 'n tot lo such que de la cosa pot sortirne.

Entre paréntesis: aquets homes bons me fan l' efecte de las aranyas, qu' esperan la mosca desde la trenyina. Per ells, la millor manera de arreglar las diferencias, consisteix sempre en menjarse la mosca.

No obran d' altra manera 'ls reaccionaris durant los períodos de llibertat. Los partits liberals son com los carboners de la sarsuela. L' un planta botiga davant de l' altre: l' un agafa mal d' ulls del altre: son liberals, per consegüent fan del mateix ofici; comensan á escarnirse y motejarse: comensan á fer corre que l' un mulla 'l carbó y que l' altre hi posa pedras: se desacreditan y bescantan, y á l' hora menos pensada arriban á las mans y s' omplan de revesos.

Llavors, quan bruts y tacats y fent fástich acuden á la justicia de l' opinió pública, surten y comensan á fer la seva *los homes bons* de la reacció, que fins á las horas havian estat quietes; s' apoderan d' ells, esplotan las sévas iras y rencors, los tocan lo bolet, los enconan y exasperan, agravan y profundisan las sévas diferencias; y al últim fan com las aranyas, se menjan á la pobra mosca.

**

Pero 'ls carboners de la sarsuela, ho fan d' una altra manera.

Quan tornan á Sant Gayetano, desitjosos d' enviarse mútuament á presiri, hi van mudats, nets y pentinats.

La costum de véure's ordinariament ab la cara enmascarada y ab la roba plena de tacas, fá que al tornarsi á trobar no 's regonegan.

Lo carboner al adonarse de la carbonera repara qu' es guapota, y comensa á dirli quatre tonterías. Ella que no desitja res mes que cursirse un home á las faldillas, porque un' altra vegada que vulgan darli un revés, tinga qui sá-piga tornarli, se l' escolta com s' escoltan sempre las donas al home que 'ls diu que son macas y que manifesta desitjos de fer una caparrada.

Dels requiebros, vé l' enamorament, y del enamorament las declaraciones.

¡Aquells dos carboners que bruts y espellifats s' haurian menjat l' ánima, nés y corrents y vestit ab decencia, simpatisan!

Quan s' adonan de que son los enemichs que pochos minuts avants tant s' odiavan, ja no hi son á temps. La forsa del amor ha pogut mes que la forsa del agravi. Lo judici de conciliació se torna una inscripció de matrimoni. Las rivalitats quedan mortas: de las dugas botigas se 'n fará una: y 'ls dos carboners viurán units y enmaynadats, quan arribi l' hora de que l' amor donga 'ls seus fruits.

Quan compareixen *los homes bons*; quan surten las aranyas del cau, al veure que per aquella vegada 's quedan sense moscas, se 'n tornan al niu, no sense que avants estirin las potas, barboteguin y llensin alguna baba.

Y aquí s' acaba la comedia. De una bofetada á un casament no es curta la distancia; pero l' autor dels *Dos Carboners* la recorra ab una facilitat qu' encanta!

**

Per desgracia no acaba sempre d' aquest modo la comedia política dels carboners liberals y 'ls homes bons reaccionaris.

Aquells pèl regular arriban á malas, y aquets ultims son los únichs que se 'n aprofitan y saben repartirse las ganancias.

A lo menos aixis succeheix á Espanya.

A Fransa ja es un' altra cosa. Allí 'ls carboners republicans se casan; y 'ls homes bons de la reacció se 'n tornan al llit.

Seguim l' exemple del Sr. Aulés: traduhim la comedia política que allá 's representá ab aplausó de tota l' Europa civilisada, y arreglémla també á la nostra escena.

Fora tacas; rentémnos, mudémnos, y tots los qui siguem liberals—y liberals avuy dia vol dir lo mateix que demócratas—estimémnos.

Fins que 'ns traguem totas las tacas, sental país simpátichs y per ell ben volguts: fins que 'l país veja que 'ns donem las mans, y que en compte de desacreditarnos, fém una sola botiga de totas las botigas, no logrerem escapar de las grapas dels *hombres bons*, que avuy xuclan no sols fruits de las nostras economías, sino la sava de las nostras llibertats.

P. K.

SI AQUET TEMPS DURA....

(A MON AMICH M. R.)

Per mes que diuhen
que anem marxant,
jo crech de veras
pue anem molt mal.

Tot 'hom va maco,
mes no 'n faig cas....
¡com qu' are es moda
comprá al fiat!

Tot 'hom paseja....
¿qué te d' estrany,
si per desgracia
no hi ha trevalls?

Aixó m' espanta
y ho dich ben clar;
no vull ni penso
morí de fam:

«Si aquet temps dura....
jo ho tinch pensat;
compraré un mico
ben ensenyat.»

Aquells que viuhen
sens treballar,
y en la oficina
tranquils están;
aquets no 's queixan
ni 's queixarán;
¡per ells la Espanya
si que es *la mar*!

Pero 'ls que pagan
sens may cobrar,
puig to que guanyan
com fura se'n va,
¡es clar que 's queixan
y 's queixarán!
Per ells Espanya
va mal, 'molt mal!

«Si aquet temps dura,
ja ho tinch pensat;
compraré un mico
ben ensenyat.»

¡Mirén la cara
que la gent fa!
Caras de gana,....
caras de espant.

Sols sento queixas,
gemechs y planys;
¡be prou s' esclaman,
pero es en va!

Tot 'hom barrina
com ho fará,
per d' algun modo
sortir del pas.

¡Creméms' las cellas
meditém plans,
busquéms ideas...!
¡Jo la tinch ja!

«Si aquet temps dura,
ja ho tinch pensat;
compraré un mico
ben ensenyat.»

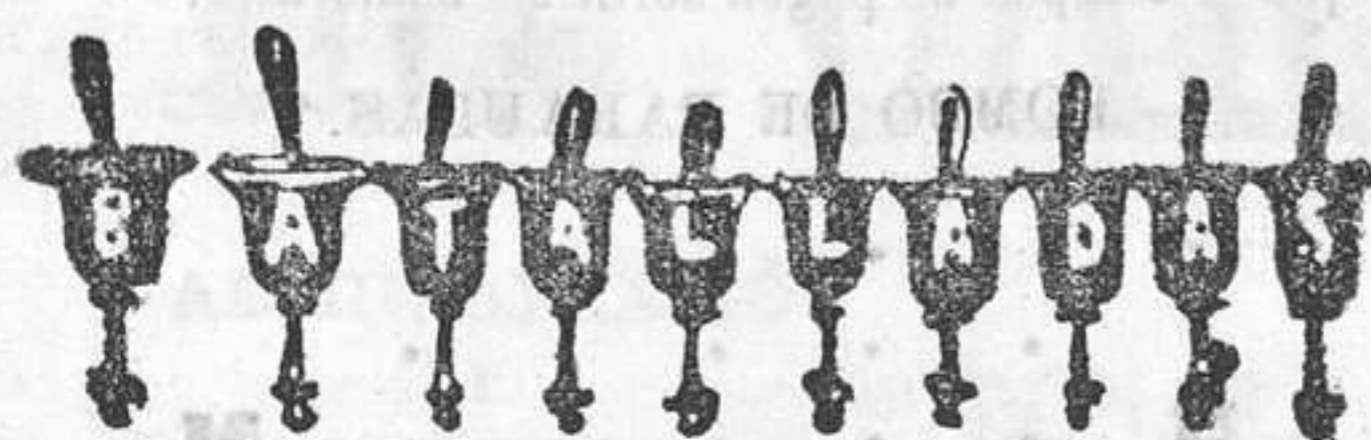
¡Calléu, que prompte
s' arreglará!
nos diu la prempsa
ministerial;

¡també 'ns ho deya
ja fa tres anys,
y 'l qu' es per are
no hém millorat!

Nos prometian
traball y pau.
¿Pau? Si.... per forsa:
pero.... ¿y treball?
Com arreglar s'ho...?
¡bè hem de menjar!

Res, no pensarsi...
¡tirem avant!
«Si aquest temps dura
ja ho tinch pensat,
compraré un mico
ben ensenyat.»

C. GUMÀ.

Llegeixo en un telégrama:
«Han sigut posats en llibertat cinch presos de
l'última conspiració.»

Aixís es lo govern: teixir per desteixir: sor-
pendre conspiracions, agafar á l'un y á l'altre
y posarlos desseguit en llibertat.

No 'm creya á fé que 'l govern treginés tanta
gana. Tot lo sant dia somia truytas!

Diu que are s' han donat órdres als adminis-
tradors de correus perque no deixin circular cap
carta que duga 'ls sellos enganxats al darrera.

Are calculin un sobrescrit llarch. ¡Ahont tro-
ban puesto pels sellos?

Ja hi ha un remey: tancar las cartas dintre
de un sobre gros com la cartera de un ministre.
Pero n' hi ha un altre de millor: no escriure
may cap carta.

L' Ajuntament de Barcelona molts dias no
pot celebrar sessió, per falta de assistencia dels
regidors.

Son conservadors y fan com en Cánovas. Son
á pendre las ayguas.

Molt será que la situació ab tant fer ayguas,
no se 'n vaja á pico.

Desde 'l famós 16 de maig, á Fransa han dis-
minuit las importacions y exportacions 155 mi-
lions de franchs, sobre igual período del any
anterior.

Si van governant los conservadors, la Fransa
fará com l' ase del quento: quequan comensava
á apendre de no menjar, vá morir-se de gana.

Diu la *Época*:
«Lo desitj de promoure disturbis aquí á Es-
panya s' acabarà quan los conspiradors no ob-
tingan dels séus amichs ó d' altres, empleos,
honors y condecoracions, pues si volen tenir
posicions, que treballin.

Efectivament, ningú pot informar millor que
l' *Época* sobre aixó de conspirar y obtenir en
pago empleos, honors y condecoracions.

Sino que l' *Época* es com aquell: quan es á
dalt tréu l' escala, perque ningú mes puga arri-
barhi.

Com que suposo que están enterats dels fets
ocorreguts en Reus, m' estalvio la feyna de do-
narlos una ressenya detallada.

Ja veurán: lo diputat Sr. Mariscal ha fet tants
y tants discursos contra la llagosta..... que jo
ja 'u veig!

Després dirán los conservadors: —¡Aquells
motins dels temps revolucionaris! ¡Aquell des-
cencixement del principi de autoritat! ¡Aquells
escándols?

Si: tenen molta rahó: lo que are passa no pot
compararse ab alló. Lo que are passa es ordre,
pau, tranquilitat, núvols de investigadors y nú-
vols de cops de pedra.

¡Ay si poguessem puillar!

Los investigadors que van anar á Reus han
sigut destituhits.

Un' altra vegada, avants d' entrar á una po-
blació que s' encomanin á Sant Esteve, patró
dels cops de pedra.

¡Que 'ls hafet mes mal? ¡Las pedradas de Reus,
ó la del govern?

Entre 'ls investigadors de Reus hi havia 'l
poeta Retés.

Un' altra comedia xiulada.

Un dels investigadors vá escaparse fingintse
estranger, y posantse á parlar francés per tot
pasto.

¡Qu' espavilat!
Va fer veure qu' era de la república vehina.

Lo mariscal Mac-Mahon continua viatjant per
Fransa.

Es un gust com qualsevol altre.
Ell vá pèl mon, no més per sentir cridar
«¡Viva la república!»
Y á fé que 'u necessita.

La *Mañana* periódich constitucional ha de-
clarat que sense 'l govern del any 1874 no hau-
ria sigut possible la restauració.

Los constitucionals ja fá temps que deliran;
pero l' home que delira devegadas diu veritats,
qu' estant seré no voldria dir.

Y á pesar de que deliran, y de que sense 'l
govern d' ells no hauria sigut possible la restau-
ració, aquí tenen á n' en Cánovas sense darlos
una gota de cordial, ni una engruna de turró.

Se 'ns queixan de Sant Feliu de Llobregat
dihentnos que 'ls carrers son tant bruts y pu-
dents. Nos dihen que per alguns hi circulan las
aigües brutes dels safreigs.

Francament, aixó que una vila tant petita s'
atreveixi á fer la competencia á Barcelona, l'
autoritat no 'u hauria de permetre.

La Societat *Romea* 's lluheix sempre.
Dona bonas funcions sempre: al hivern las
amenisa ab balls per dar calor al sócios.

Aquest istiu las ha amenisadas, repartint un
vané elegant, per donarlos fresca.

Lo vano conté molts anuncis, y 'ls retratos
de la Pezzana y de la Friggerio. Honra al litó-
grafo Sr. Gaspar, y al fabricant de vanossenyor
Segur.

Lo jutje de Cuenca crida de reixas adintre al
cabecilla D. Alfonso de Borbon, germá del Terso,
pels crims comesos ab motiu de l' entrada dels
carlins en aquella capital.

Una observació:
Hi ha una lley que prescriu l' estradicó dels
criminals.

¡Será are també la lley aquesta la trenyina
de la fábula, que un borinot l' atravessa y una
mosca s' hi queda presa?

El *Siglo futuro* ataca furiosament á n' en Cas-
telar.

Brama, brama carlinet, que brams d' ase y de
carli no arriban al cel.

Si 'ls Amichs dels Pobres duhen endavant lo
progeete que han ideat, no tindrem prou pa-
raulas per alabarlos.

En efecte tractan d' establir casas-bressols
en los barris fabrils, ahont durant las horas de
trèball, cuydaran de las criaturas que 'ls hi
portin las pobres treballaderas.

Que 'u realisin y molt dificilment trobarán
un médi millor de justificar lo titol que portan
de «Amichs dels pobres.»

Hem de ser franchs y fer justicia á qui se la
mereix.

Si volen menjar bè y barato, desde 8 rals en
amunt per cubert, passin un dia per la cerve-
seria de Londres, establerta en la Rambla de
Santa Mónica.

Allá hi trobarán ademés begudas de totes
clases y de primera calitat.

Cá! Si fins sembla que l' amo s' ha proposat
tornarse pobre al darrera dels parroquians.

UN FRACAS PASTORIL.

ANACREÓNTICA.

Hermosa y tendra nena
de dols y suau parlar,
que vius en una casa
blanqueta, aprop del camp.
¿No hi son ara 'ls teus pares?
Pues surt, y 'ls dos pels prats
ne trespasarem alegres
com may haurás trespasat
¿Ja ets fora? ¡Deu te ho pague,
cuyta, donam la ma

¿no sents los cantos preciosos
que per aquets voltants
refilan las aucellas?

¿no veus quin cel mes blau?
Cullim, cullim rosetas;
en tos cabells daurats

enamorat, estátich
las pesaré, si 't plau.

¡Jesus! ¿no veus hermosa
quin papalló pintat?

—Ay si! ¡que n' es de mono!
¡corrents vaig á atrapa 'll!

—Los pins ja me la tapan
ja es lluny... ¡Deu meu! ¡quin ay!!

¡San Roch! ¿si será d' ella?...
¡¡quins plors esgarrifants!!

Mes ja la veig; plorosa
s' atansa al meu costat.

¿Que tens qu' axis somicas?
¿ton pare t' ha pegat?

¿s' ha mort la leva mare?
¿s' ha mort lo teu germá?

Nineta, cuyta, digam
la causa del teu plany.

—¡No ho sel pro tot correntne...
de poch no 'm trence 'l cap.

AIXERIT.

S' ha manat encausar al fiscal d' imprenta de
Valencia per injurias dirigidas á n' en Cánovas.
Los desgraciats m' inspiran simpatías.

Es la primera vegada que un fiscal d' im-
prenta m' es simpatich.

En un poble de fora.

Hi arriba uu d' aquets xarlatans [que venen
remeys per curar lo mal del caixal. Va á dema-
nar permís al alcalde per poderse instaiar á la
plasa en una taula, y l' alcalde l' hi diu:

—Ja veurá: aixó que vén ¿vosté 'm garan-
teix que no por fer cap mal?

—Miri si pot fer mal que vosté mateix ho
compnedrá. L' elixir meu consisteix en una
ampolleta d' aygua ab unas quantas gotas de
vi ranci.

—Ah! bueno, fa l' arcalde: liavors no hi ha
cap inconvenient.

La *Luz*, periódich de Málaga, diu:

«Há arribat al nostre poder un document molt
curiós qu' ha trobat al mij del carrer un amich
nostre. Es una sollicitud de un capellá d' aques-
ta provincia, frare exclausturat, demanant que
se l' hi concedeixi l' «us de una dona.»

Frare de Sant Agusti;
dos caps al mateix cuixí.

En la colecció de fieras de M. Bidel.

—¿Qu' es aquest animal?

—Una hiena, qu' es una fera que 's menja
'ls cadáveres de de viu en viu.

Un escriptor:

—Es admirable lo que fá aquest home ab la
lleona. ¡Ay si 'ls qu' escribim poguéssim domar
de la mateixa manera al fiscal de imprenta!

Un de la situació:

—¡Cinquanta micos! ¡Triéu constitucionals:
triéu y remanéu!

Un centralista:

—¡Quina lleona mes burra! L' hi fican un
moltó á la boca y no se l' empassa. Si me l' hi
fiquessin á mi, ni las banyas deixaria.

Davant de la gabia del béns:

Un neo:—¡Quins animalons tant monos!
Un demócrata:—¡Quanta llana!

Contemplant las ratas sábias:

Un senyor:—Demá, si M. Bidel m' ho permet,

las presento al Ateneo y las faig sócias de la casa.

Un xitxarel-lo:
—Un ós blanch! Ola sócio ¿ahont t' has deixat lo bastonet y 'ls lentes? ¿Qué tal la xicota?

Jo:
—«M. Bidet dintre de la gabia rodejat de fieras y de bestias mansas é imponent a totas la seva voluntat, me fá 'l mateix efecte de 'n Cánovas imponent la conciliació als fieros y als mansos, de la majoría.
«M. Bidet no domaria á ciertas fieras que no haguessen estat engabiadas. Jo voldria veure á en Cánovas com doma als ilegals.

S' ha presentat la fam á l' India; pero allá 'ls inglesos han prés las precaucions necessarias per combátrela y no permetre que 's mori ningú. Aquí la fam també está á punt de presentarse.

Pero aquí á Espanya 'ls inglesos, ab fam ó sense fom, se 'ns menjarán de viu en viu.
¡Ay qui fos indio! ¡al menos los inglesos ens tindria llástima!

Llegeixo en un periódich:
«Tants han sigut los atentats contra 'l pudor y las bonas costums, á que s' han entregat de algun temps á aquesta part varios capellans belgas, que l' opinió pública ha prés cartas en l' assumpte, y á pesar de la oposició del gremi, sembla indudable que deixarà d' abonarse la paga als culpables d' aquestas aficions juvenils.»

Potser sí que dejunant, perderán la fuga.

Un jove calavera acababa de perdre al seu pare. Un company de glorias y fatigas vá anar á felicitarlo, creyent que havia entrat en possessió de una gran herencia.

—Estich tronat, noy, vá dirli 'l calavera. Lo pare avants de morir vá pagarme tots los deutes, de manera que jo puch dir que 'l meu pare m' ha arruinat!

—Voléu venir á ciutat? deya jo un dia á un pagés de fora.

—No: Déu me 'n guart: no hi estat may ni vuy estarhi, perque ja se l' qu'es.

—Qu' es? Veyám: féumen dos quartos.
—Una ciutat es una bojeria oberta. Los boigs van pel carrer, los dias de feina mudats dels dias de festa.

A Roma s' agita l' idea d' establir lo matrimoni del clero.

Alguns capellans s' hi oposan.
Se compren. Figurés l' home solter amich de córressela. Quan se casa, s' ha acabat lo bróquil. L' home casat t' sempre l' ull de la dona que 'l vigila.

Lo govern ha publicat un decret ordenant que s' obri una informació al objecte de determinar l' estat actual de l' agricultura en Espanya.

Supose que 'ls centralistas l' hi darán informes dels pebrots.
Los constitucionals de las carabassas.
Los carlins de las xufas.
Y 'ls amichs de 'n Cánovas de las pomas, ja que per are ells se las menjan.

En la plassa de Reus:
—Vésten Joan, vésten per mor' de Deu, deya á un treballador un amich seu: mira que la cosa s' embolica y aixó acabarà mal.
—¿Que me 'n vaja? Are hi corro. Fa dos mesos qu' estich en vaga y avuy que m' ha sortit feyna, vols que la deixi?
Es histórich,

Un altra vegada lo govern quan tracti d' enviar investigadors á un poble será precis que 'u anuncihi.
Podrá dir:
«Gran funció pública per demá, que 's fará á tal hora, ab tot l' aparato que requereix lo seu argument. Queda prohibit tirar pedras al escenari.»

Llegeixo on la revista de Paris que publica 'l Brusi del diumenje:
«Lo mariscal Mac-Mahon, porta un alférez per tot equipatje.»
Posar los subtinents en la mateixa categoria que 'ls baguls y las maletas, no se l' hi acut mes que al avi Brusi, tant amant de la disciplina.

A Viena s' está celebrant un congrés internacional de segos.
¡Apa Srs. diputats canovistas, agafar lo gosset ó el lassarillo, y cap al congrés internacional de Viena!

L' emperador del Brasil venint de Figueras va perdre 'l bastó.
¡Ay si en Cánovas arrivés á perdre 'l seu!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Domingo de Tortosa, Pim-pam y F. Flós.
Las demás que ne 's mencionan no 'ns serveixen, com tampoch fá per nosaltres lo que 'ns envian los ciutadans J. Capdurte, Polisson, Charriera, E. Macbeth, J. Vilanoví, A. F. O., Milord, Xius, Esripa-quentos, Pepito y Mundeta, Artista de la Habana, A. Nieves, Elatos, Simon del Orni, A., Perimetre, Cap y pota, Pau Aymerich, Ll. Uite, Escarbat, La China, J. Ventura, Leguim, R. G. y G., Puro de contrabando, Dos banquers tronats, Quicarrill, Fondenar, Toful, Tocinayre, Heréu de la casa cremada, M. 2 H., Campané, Joseph B., Obrer, Tótil Ter y Duch del Raph.
Ciudadá Aixorit: Enterats; pero ja era dada á l' estampa.—Pá-Teta: No podém insistir mes eu l' assumpte.—F. Flós: Hi anirá 'l mata-temps y las sinonimias.—Pim-pam: Idem lo quadrat.—Domingo de Tortosa: Igual que 'l trenca-closcas de voslé.—Xato: Idem lo seu quadrat.—La Nena: Hi anirá 'l logogrifo aritmétich.—Boixompifaig: Tórnila á enviar que no la trobém.—Lleig. F. y C.: Hi anirá molta cosa.—Margarideta Carbonera: Hi falta sal y pebre, francament; envihi cosas mes picants.—F. Pecere: Ja 'n dirém alguna cosa.—Home Plafond: Insertarém rombo y triangul.—Tóful: L' hi agrahim lo dibuix; pero no l' aprofitarém.—Un educador: No podém complaure 'l.—Zarandeta: La faula es fluiva.—V. Seguí: Lo mateix l' hi dihém.—Constantino Plá: Insertarém algun dels seus logogrifos.—Estrella: Lo quanto posat en prosa podrá anarhi.—Picots: Si haguessim de ocuparnos de totas las festas majors de que 'ns envian details, no tindria prou espay.—J. Mingall: Mirarém de complaure 'l.—Trinxu troncos: Per mica que poguém ne dirém alguna cosa.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. ANAGRAMA.—Algo—Lago—Galó—Gola.
2. LOGOGRAFICH ARITMÉTICH.—Coimbra—Cami—Baco—Roma—Brama—Riu—Baró.
3. SINONIMIA.—En cap cap cab que Déu déu deu.
4. TORTURA MUSICAL.—Soll ¿Fa re la Sila?—Si la Sila fa midó.
5. FUGA DE CONSONANTS.—Ab tres pichs sols surt al ters pis Don Lluch.
6. XARADA I.—Vi-la-no-va.
7. IDEM II.—To-ca-dó.
8. ENDAVIDALLA.—Ma-la-lás.
9. GEROGLIFICH.—Si aixó no veus posat lentes

Ningú ha endavinat totas las solucions; n' ha endavinadas 8 F. Flós, 6 Milord, Pigota y Duch del Raph; 5 Tótil Ter; 4 Pepito y Mundeta; Joseph y F. B. Murlá; 3 Trinxu troncos; 2, Mamburí y Un Campané; y 1 no mes H 2 H.

SINONIMIA.

Tot en Tot en una tot,
y es á mes tant bebedor,
que si se'n tot, toca tot,
y dú una tot de licor.

P. REGAIG.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un home caritatiu vá tractar de repartir 4000 rals qu' en sort l' hi havian tocat, entre varias casas necessitadas de la població en que havia nascut. Fet lo projecte observá que si las casas de aquesta classe de que la població constava haguessen estat déu menos hauria tocat un duro mes á cada una ¿De quantas casas necessitadas constava la localitat?

M. CADENET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.ª 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Provincia de Prussia.
- 2.ª 1 4 5 6—Una fruyta.
- 3.ª 5 4 3—Una part del caball.
- 4.ª 3 6 5 8 9—Nom de dona.
- 5.ª 1 2 1—Un peix.

- 6.ª 1 2 3 4 5 6—Un arbre.
- 7.ª 5 2 3—Un licor.
- 8.ª 3 6 5 8 7 9—Un altre nom de dona.

FLATOS.

TRENCA CERVELLS.

Buscar un nom de dona, del qual, dadas las 10 lletas de que 's compon ne pujan sortir sis noms mes.

ROMBO DE PARAULAS.

```

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

```

1.ª Horizontal, nom d' home; 2.ª 'l de un colobrador de La Campana; 3.ª ofici masculí; 4.ª Un combustible; 5.ª lo que necessitan los camps per ser treballats. Verticalment; 1.ª Lo que compro cada any al noy de casa per ferlo content; 2.ª ciutat del estranger; 3.ª nom de dona; 4.ª Lo que faig per guanyarme las béssas; y 5.ª una pessa, de ajedrez.

ROSSINYOL.

XARADA

Encare era jo quart-ter
que vá succehirme un gran primera.
Festejava á una minyona
del senyor de un hu-dos filla,
que ab santa pau habitaban
popr dsl ters ab la familia.
Molt xamosa era la noya,
blanca com dos invertida.
Com que molts dias hi anava,
son pare en tingué noticia:
m' hi agafan un dia infraganti,
dins de un hu invertit me fica
á un fosch subterrani 'm tanca,
á una llarga post me lliga,
y á la nit ab lo silencio
me tréu y á lo tres me tira.
En un instant tant solemne
¡si 'n tingui de cobarina!
Pasá la nit, sorti 'l quart
creguí qu' era ja de dia,
vaig desferme ab molt esforç
malehint á aquella nina
vaig anarme'n á mon tot,
mon poble. Lector. barrina.
Si 'l tot d' aquesta xarada
després de tot no endavinás,
diré noy qu' ets un talós
digne de rodá una sinia.

QUELQUISETG.

ENDAVINALLA.

Jo béch aygua quan no'n tinch;
pero béch vi quan tinch aygua:
Es aixó lector tant cert
com que are 'ns governa en Cánovas.

N. GANVET.

GEROGLIFICH.

LOS LOS LOS LOS LOS
LOS LOS LOS LOS LOS

R. C. y G

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de Gorchs, Villegas y C.ª—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambra del Mitj.